

Aldersrenteloven ikke gav dem den Adgang til Brændselshjælp, som har været benyttet i et stort Tal af Kommunerne, medens Alderdomsforsørgelseslovgivningen var gældende. Forslaget begrundedes altsaa med de Følger, som denne manglende Forberedelse fra Aldersrentenydernes Side vilde faa. Men nu begrundede den højtærede Minister sit Lovforslag ved Fræmsættelsen med, at hvis Aldersrentenydere, som nu i nogle Aar har faaet Brændselshjælp, ikke fik det i den kommende Vinter, vilde de ikke være forberedt derpaa. Paa den Maade indfører man altsaa en midlertidig Lovgivning begrundet paa Uforberedthed, og naar Talen er om at ophæve den, begrunder man den ogsaa med Uforberedthed. Enhver kan vistnok se, af hvilken Art den Slags Ræsonnementer er, og hvor meget de i Virkeligheden vejer til.

Den højtærede Minister er selv Aarsag i, at dette Lovforslag har haft en saa vanskelig Gang igennem Rigsdagen, som Tilfældet har været; thi den højtærede Minister kan ikke være uvidende om, at nogen saa grundfæstet Tillid nærer i hvert Fald Venstre ikke til den højtærede Minister, at vi straks skulde erklære os villige, fordi den højtærede Minister fræmsætter et Krav. Den højtærede Minister maa begrunde det, og naar dette er sket, har vi Grundlaget for den saglige Overvejelse, men det er i dette Tilfælde først tilvejebragt senere. Naar den højtærede Minister siger, at saa kunde de andre Partier, Oppositionen, have forlangt et Udvalg nedsat, vil jeg dertil sige, at den højtærede Minister jo ved, hvorledes Partidelingen er i Landstinget, og det maatte da ligge i den højtærede Ministers velforstaaede Interesse, hvis han ønskede en saadan Lovgivning hurtig fremmet, at have skaffet sig Ret til at fremlægge saadanne Oplysninger for Folketinget. Vejen dertil stod jo Socialdemokratiet aaben derigennem, at dets Ordfører kunde have foreslaaet et Udvalg nedsat (Afbrydelse: Det ærede Medlem glemmer Ordførernes Udtalelser). Det kunde den ærede Ordfører have gjort, uanset hvilken Tale der i øvrigt blev ført. De Citater, som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet har fremført af mit Partis Ordførers Tale, afkræfter aldeles ikke den Betragtning, som jeg ved denne eneste Behandling har gjort mig til Talsmand for, og dækker ganske nøje den Opfattelse, som vedvarende er Partiets, af Stillingen, som den den Gang var.

Jeg kan indskrænke mig til disse Bemærkninger, idet jeg endnu en Gang beklager, at man ikke ved denne Lejlighedslov

indskrænker sig til at hjælpe dem, der i første Række og i væsentlig Grad trænger, og give dem den Hjælp, som det er fornødent at give dem, naar man skal udligne Forskellen mellem Aldersrentebeholdets Købeevne nu og Købeevnen i det forrige Finansaar. Men for at det Princip ikke skal komme til Gennemførelse: At de, der bevilger, ogsaa skal betale, har man altsaa foretrukket at lade Aldersrentenyderne faa en Trediedel mindre, end vi har erklæret os rede til. Derfor maa man selv bære Ansvarret, og derfor indtager vi den Stilling, jeg har anbefalet: Ikke at blande os i Afstemningen om denne Lov.

Fraenkel: Hvad der kalder mig frem, er den forbavsende Maade, paa hvilken den ærede Ordfører for Socialdemokratiet fandt det sømmeligt at benytte denne Talerstol. Han tilbragte en lang Tid med at undersøge de Motiver, som maatte have dikteret det konservative Folkeparti dets endelige Stilling i denne Sag, og i en Udvikling, der mere end noget andet lød som Diktatet af en Artikel til „Social-Demokraten“, kom han til det Resultat, at det udelukkende var, fordi vi stod foran Valget, at vi gik med til den Brændselshjælp, som dette Lovforslag indeholder. Jeg vilde med fuld Ret kunne karakterisere en saadan Fremstilling i de allerstærkeste Udtryk, i Udtryk, som ikke er tilladt her fra Talerstolen. Jeg kunde uden at gaa Indholdet af det ærede Medlems Udtalelser for nær sige, at de var baade frække og løgnagtige, men det skal jeg ikke gøre, for det har jeg ikke Lov til, og jeg kan ogsaa undgaa det, for jeg kan simpelt hen nøjes med at sige, at de var dumme. De var nemlig dumme af den Grund, at der i Dag i „Social-Demokraten“ — ganske vist 24 Timer for tidligt, men det har jeg jo ingen Skyld i — stod en Artikel, som forudsatte, at vi vilde gaa med til dette Lovforslag, og hvis Overskrift var: „Højre snyder atter de gamle.“ Højre snyder atter de gamle — det var altsaa Takken, og nu skulde virkelig nogen kunne tro, at man efter denne Salut stemmer under Hensyn til de Vælgere, man vil kunne erobre fra Socialdemokratiet paa Grund af denne Afstemning! Jeg har Ret til at sige, at en saadan Opfattelse ikke behøver at karakteriseres stærkere end netop dermed, at den er dum.

Formanden: Det er ogsaa for stærke Udtryk, det ærede Medlem anvender.